

Příloha A: Rozhovor s Denisou

TAZATEL: Jak jste se k tomu sportu vlastně dostala a v jaké chvíli to pro vás už začal být ten vrcholový sport?

RESPONDENT: Tak vlastně moje maminka je bývalá olympijská medailistka. Takže to bylo takové docela přirozené, že nás vedli k tomu sportu, nejenom mě, ale i moje sourozence. Ale když jsme se takhle bavili s našima, jestli vlastně vždycky z nás chtěli mít vrcholové sportovce, tak to tak v podstatě nebylo, jenom chtěli, abysme prostě sport měli rádi a sportovali. Takže ten přirozený, přirozená cesta k tomu pohybu byla doma a postupem času vlastně jak mě naučili lyžovat, tak jsme různě začali zkoušet i nějaké závody, takže to byl taky přirozený asi vývoj toho. No a vlastně ze začátku v tom dětském věku to je spíš taková, taková sranda, kdy potom v nějaké té kategorii žákovské už se člověk dostal i mezi na ty mezinárodní závody, kde se teprve začal stýkat s nějakou tou konkurencí i mezinárodní. Do té doby to bylo vlastně jenom v rámci České republiky, maximálně Slovenska. No ale kdy to začal být jako sport sport, tak to je v té kategorii juniorské, což je od nějakých těch šestnácti let, kdy já jsem v podstatě na první dva roky na střední škole vždycky na půl roku odletěla do Ameriky na střední gymnázium sportovní, takže jsem tam vždycky v zimě závodila a učila se jazyk, ale měla jsem svoji střední školu v Čechách, takže jsem si udělala normálně českou maturitu. No a vlastně během té juniorské kategorie už jsem měla možnost se zúčastnit svého prvního Světového poháru právě v Kanadě. No a tam už se to začalo lámat k tomu, že ten sport začnu dělat jako profesionálně, takže nějak kolem toho sedmnáctého roku se to začalo lámat do toho profesionálního sportu.

T: Předpokládám, že jste si teda dodělala tu maturitu. Pak jste třeba čelila nějakému rozhodnutí, jestli budete dál studovat anebo sportovat?

R: No, vlastně jsem byla v té Americe, tak se mi tam na těch závodech velmi dařilo a všimli si mě trenéři právě z univerzit v Americe, takže jsem dostala nabídky jít studovat na univerzitu v Americe, na prestižnější sportovní univerzity v Americe, což samozřejmě bylo velmi lákavé, protože vlastně když se dostanete na takovou prestižní univerzitní školu, tak to znamená, že vy jste v rámci toho týmu a oni vám vlastně platí to školné. Takže to znělo velmi lákavě. Ale zase na druhou stranu, vy když už jste na té škole, tak vlastně pro ty univerzity v Americe je velmi důležité právě ty univerzitní závody, pro ně vlastně Světový pohár není nic vypovídající. Takže všeobecně ten univerzitní sport v Americe je pro ně mnohem, mnohem zajímavější. Takže kdybych šla na univerzitu v Americe, tak vlastně nemůžu jezdit Světové poháry, což bylo pro mě rozhodující, že

vlastně do té Ameriky tím pádem nepůjdu. A vrátila jsem se, nebo pak už jsem zůstala, zůstala v Čechách co se týče školy, no a začala jsem jezdit ty světové poháry, takže maturitu jsem si udělala normálně v Čechách, pak jsem se přihlásila na Vysokou školu ekonomickou ve Zlíně. Ale tam jsem sice nastoupila na denní studium bakalářské, které jsem sice studovala nějakých pět let, ale bakaláře jsem si nakonec nedodělala, protože to pro mě bylo hodně náročné, jak z časového hlediska a hlavně tady tento obor. Sice jsem byla na denním studiu, ale v podstatě jsem ho dělala dálkově, a bylo pro mě náročné se učit pouze z nějakých jako zápisků spolužáků, které jsem v podstatě neznala. A nebyla jsem na těch přednáškách, takže jsem úplně úplně se netrefila ten obor, tak bych to řekla, té vysoké školy, takže se na vysokou školu nedodělala a věnovala jsem se tomu sportu.

T: Jak vypadala ta podpora ze strany rodiny nebo blízkých, když třeba jste zvažovala tu nabídku v Americe a třeba i rozhodnutí právě, že jste zůstala v ČR, tak cítila jste třeba nějaký tlak a nebo vás spíš podporovali?

R: Samozřejmě rodiče mě podporovali v tom, jak se rozhodnu, bylo pro ně velmi...Ono jako se mnou pro ně by bylo velmi ulevující, kdybych se rozhodla pro tu Ameriku, protože do té doby z velké části, naši měli firmu, takže do té doby z velké části mě sponzorovali, můj sport, a takže by se jim hodně ulevilo v tomto směru, ale zároveň říkali, že jako jestli to chci někam dotáhnout dál v tom sportu, tak opravdu musím, musím se vrátit a prostě jezdit ten Světový pohár, jinak to nešlo. Takže řekli mi, ať se rozhodnu, jak chci a já v tu dobu jsem prostě měla takovou tu vizi prostě jezdit Světový pohár a dostat se mezi tu světovou špičku.

T: Vy jste teda tu školu nedokončila z časových důvodů, respektive bylo to asi jako všechno nějak moc náročné dohromady zvládat.

R: Jako ano, je hodně sportovců nejenom v alpském lyžování, ale samozřejmě i hodně sportovců, kteří zvládají studium vysoké školy a profesionální sport. Ale říkám, já jsem úplně netrefila ten správný obor pro sebe a úplně jsem se v něm necítila, takže i z toho důvodu jsem to vlastně potom nedodělala.

T: Kdy jste se teda potom začala věnovat tomu lyžování, jestli můžu říct full-time job, že jste si tím vydělávala a byl to ten hlavní finanční příjem?

R: Já jsem potom, úplně přesně neřeknu rok, ale pak už jsem byla normálně jako zaměstnaná na ministerstvu vnitra jakožto sportovec, takže jsem pobírala nějaký plat, ale nebylo to nic...měla jsem

poloviční úvazek, takže nebylo to nic, čím bych si asi mohla úplně vyskakovat. Byla to opravdu taková minimální mzda, ale v podstatě jsem ani nemohla, neměla prostor časový k tomu si najít ještě nějakou jinou brigádu, protože vlastně jsem se tomu sportu opravdu věnovala celý den.

T: Takže tam byly potom ještě důležití ti sponzoři...Jak jste se ztotožňovala s tou identitou sportovce? Obětovala jste tomu všechno?

R: Jo, jako musím říct, že já jsem to brala i tak přirozeně, jako že mně to přišlo přirozené, protože jsem v tom vyrůstala, takže když se mě někdo zeptal, co dělám, tak jsem řekla, že profesionálně sportuju a byla jsem s ním jako byla jsem za, že to tak prostě je.

T: A stíhala jste třeba něco jiného ještě přátele nějaké jiné koníčky?

R: Během zimy to bylo v podstatě nemožné, protože jsme byli furt pryč, když jsme se vrátili, tak byl člověk rád, že má nějaké volno, úplně, úplně nevyhledával nic extra jiného než odpočinek. Takže většinou samozřejmě přátelé, vždycky jsem si na ně našla prostor, když jsem byla doma, ale koníčky jsem nějaké měla, ale nikdy to nebylo během té kariéry v takové míře, že bych tomu věnovala víc času než, než tomu sportu.

T: Co vám vlastně ten sport dával? Co byl ten hnací motor, co vás tak nějak motivovalo?

R: Teďka zpětně když se na to dívám, tak já jsem furt měla nějaký ten sen, jakože dosáhnout nějakého velkého úspěchu. Takže asi to byl ten hnací motor, ale teďka s odstupem času si říkám, že to že jsem v podstatě byla Alenka v říši divů no, že, že jsem měla takové, i když mě to všichni říkali, že sport není všechno, člověk říká 'jo, já vím, já vím', ale v tu danou chvíli to tak člověk nebere no, bere to tak, že prostě sport je všechno, co na tom světě pro něho je a v tu danou chvíli jsem nějak jinak o tom neuvažovala.

T: Vy jste zmínila, že Vaše maminka byla medailistka, tak chtěla jste se třeba v tomhle jí nějak vyrovnat, že tam byly jako ambice srovnat skóre?

R: Určitě, určitě to byl jeden z velkých motivátorů v tom aspoň se přiblížit tomu, co dosáhla ona. Takže asi nebýt toho úspěchu ze strany mamky, tak já bych třeba tak vysoké cíle neměla. Ale s tím, když člověk s tím takhle jako vyrůstá doma, tak, tak to bere jako přirozeně.

T: Jaké nejvyšší soutěže jste se teda zúčastnila?

R: Já jsem byla dvakrát na olympijských hrách, vlastně ve Vancouveru a v Soči a buď čtyřikrát nebo pětkrát, teď už přesně nevím, na mistrovství světa. Takže to byly takové ty největší největší cíle, které se mi podařilo dosáhnout.

T: A co z toho považujete za největší úspěch? Je to ta olympiáda?

R: Určitě, určitě to, že se mi podařilo dvakrát nominovat na ty olympijské hry a i na ty mistrovství světa. Vůbec to, že člověk projde nějakým tím sítím, a opravdu se dostane mezi tu trošku sportovců, kteří mají tu možnost tam startovat.

T: Během sportovní kariéry, tak využívala jste nějakého poradenství ve smyslu kouč, mentor ...?

R: Až ke konci svojí kariéry. Protože už jsem cítila, že to, že to situace vyžaduje a že to úplně sama nezvládám, takže až ke konci kariéry jsem začala využívat možnost nějakého mentálního trenéra nebo něco takového.

T: Můžete popsat tu situaci ukončení kariéry?

R: No já vlastně jsem podstoupila operaci dutin. Jednu sezónu jsem vlastně vynechala s tím, že jsem řekla 'dobře, tak, tak ty peníze, co jsem měla na letošní sezonu, tak si vlastně ušetřím na tu olympijskou sezonu'. Takže jsem vlastně jednou sezonu, tím bylo mistrovství světa, vynechala a začala jsem se připravovat na tu olympijskou sezonu s tím, že jsem měla rozjednané nějaké další sponzory na olympijskou sezonu, což bohužel postupně prostě nevyšlo. Odstoupili buď od smlouvy nebo, nebo nedokázali jsme se dohodnout na té částce, na kterou jsme měli, kterou jsem měla přislíbenou. No a v podstatě hned na začátku sezony já jsem věděla, že už, že už nemám dostatek financí na to, abych tu sezonu mohla vůbec nějak jako ukončit nebo vůbec rozjet, protože to bylo hned v prosinci, takže po prvním závodě ve Světovém poháru v Kanadě už jsem neměla vlastně nic na účtě a ani tam nebyla vidina toho, že by mi měly přijít nějaké další peníze. A takže jsem si to všechno sečetla pro a proti a vzhledem k tomu, že ani během léta nebyl dostatek financí na to, abych mohla podniknout dostatečně dobrý trénink na tu sezonu, takže jsem viděla, že prostě i ta příprava nebyla ideální a celkově to bylo takové prostě složitější. Tak jsem vlastně po tom prvním závodě ve Světovém poháru měla rozhovor vlastně s trenérem a řekla jsem mu, že to prostě takhle

dál nejde, že ani já to necítím, že bych měla v tom pokračovat a hlavně, že se necítím ani připravená na to jet na ty olympijské hry.

T: Takže to bylo před olympiádou?

R: Ano přesně tak, takže já jsem pak musela řešit vlastně takové ty nepříjemné situace se sponzory, od kterých už jsem peníze jako na sezonu dostala ale vlastně jsem je během léta na trénink vyčerpala. A tak jsem ji musela oznámit, že sice jejich peníze na sezonu jsem užila ale že sezonu nedokončím, což bylo hodně nepříjemné, takže tam bylo nějaké potom diplomatické řešení, jak, jak vlastně tu spolupráci ukončit pro obě dvě strany, aby to bylo výhodné.

T: Před jakou olympiádou to bylo?

R: V Pchjongčchangu, 2018. Takže já jsem, já jsem vlastně já jsem měla jako kdyby předběžnou nominaci na olympiádu vyjetou, ale potřebovala jsem si právě v té sezóně 17 18 potvrdit, a to jsem věděla, že už jako, že by to bylo samozřejmě možné, ale, ale už nebyl dostatek peněz na to, abych se na to dostatečně připravila.

T: Takže do jaké míry vlastně tady to rozhodnutí vy považujete za dobrovolné nebo nedobrovolné?

R: No, v tu danou chvíli jsem to považovala, že 90 procent je nedobrovolných a 10 procent prostě dobrovolných, ale teďka zpětně, když se na to dívám, tak tak to беру spíš tak 50 na 50 že opravdu 50 procent tam hrál takový ten rozum, jako chtít v tom pokračovat, ale 50 procent už tam hrálo i to, že jsem věděla, že nastal čas.

T: Takže třeba kdybyste měla ty sponzory, tak že byste v blízké době ukončila kariéru, tak to myslíte?

R: No myslím si, že kdybych měla dostatek financí na to dojezdit pro olympijskou sezonu, tak bych dojezdila, ale po olympiádě bych asi už skončila.

T: Jak vlastně dlouho tady ta situace trvala, respektive jak dlouho trvalo, než jste si uvědomila, že asi fakt s tím budete teda muset skončit?

R: No, já jsem ty poslední dva roky už byly jako hodně finančně náročné, dvě tři sezóny už byly fakt... Ale ono to tak jako probíhalo dá se říct celou moji kariéru, že jsem vždycky byla taková nejistá v těch financích, že jsem prostě nikdy neměla sezonu že bych přesně věděla 'Dobrý, na začátku přípravy letní mám zajištěné finance na celý rok', takže celou svoji kariéru jsem se potýkala s nějakým jako s nějakou nejistotou toho, jestli tu sezonu nějak zvládnou nebo ne. Ale ty poslední dva roky už byly opravdu, už se to tak jako tlačilo na pilu dá se říct.

T: Takže napadla vás teda ta myšlenka, že byste skončila a případně třeba se připravovala na to, co byste dělala po kariéře?

R: No, v podstatě já jsem vždycky tak trošku říkala, co bych jako chtěla dělat, až skončím. Ale nikdy jsem tomu nekladla úplně jako... hodně váhy, protože jsem se snažila furt soustředit na ten, na ten trénink a na ten sport. A vlastně i tu sezónu, kdy jsem to ukončila, tak to bylo pro mě trošku blesk z čistého nebe, takže já jsem opravdu nejdřív nevěděla vůbec, co budu dělat.

T: Vybavíte si ještě třeba ty pocity, které tam převažovaly v tu danou chvíli, kdy jste řekla, že končíte?

R: No zoufalství, na jednu stranu velké zoufalství, nejistota, ale i jako že jsem si oddechla na jednu stranu.

T: Já teda přesně nevím, jak to chodí u alpského lyžování, jestli tam jste jako ještě pod nějakým svazem nebo jste přímo pod ministerstvem vnitra?

R: Já jsem byla...abych mohla být zaměstnanec ministerstva vnitra, tak jsem musela být samozřejmě reprezentantka, což jako pod svazem a tehdy vlastně, když jsem tu kariéru ukončila, tak vlastně ministerstvo vnitra, ředitel, se zachoval velmi, velmi vlídně a vlastně mě velmi podpořil, protože řekl 'Dobře, tak bereme na vědomí, že to prostě nevyšlo'. Ale vlastně mi neukončili dřív pracovní smlouvu, protože já jsem měla pracovní smlouvu nějak do konce dubna, jestli se nepletu, takže mi nedali výpověď, vlastně ta pracovní smlouva běžela do toho konce dubna května, a až potom vlastně jsem po ukončení pracovní smlouvy vlastně neměla pracovní poměr

T: Takže tam ještě nějaký finanční příjem lehčí byl. Měla jste těch finančních prostředků dostatek?

R: Vůbec, ne, ne jako opravdu dostatek peněz jsem neměla, protože říkám, ten příjem byl minimální, já jsem si vlastně za to nemohla ani dovolit nějaký pronájem, takže s tehdejšími přítelem jste bydleli vlastně u jeho babičky, takže to bylo spíš na to že jsem zaplatila telefon, zaplatila jsem si nějaké náklady a to asi nic víc mi z toho nezbylo, takže že by mi z toho platu něco jako zbylo to určitě ne. Takže vlastně já když jsem oznámila v prosinci nebo v lednu, že končím, tak jsem vlastně využila ještě tu zimu k tomu, že jsem si našla vlastně brigádu a učila jsem lidi lyžovat a vydělávala jsem si vlastně tím nějaké peníze, ale to co si vlastně vydělala tak jsem ještě měla závazky vlastně vůči trenérovi a servismanovi, kterým kterým jsem potřebovala doplatit nějaký závazek, takže v podstatě to, co jsem si v zimě vydělala, tím jsem doplatila tady ty závazky, jak mi skončil pracovní poměr, tak jsem se vlastně přihlásila na úřad práce.

T: Byla tam nějaká podpora třeba od rodiny nebo od bližšího okolí?

R: Podpora byla samozřejmě, samozřejmě psychická, kdybych něco potřebovala, tak samozřejmě se za mnou postaví, ale sami naši řešili nějaké svoje věci, já mám ještě další dva mladší sourozence, takže to úplně nešlo, aby mě nějak jako finančně zajistili nebo živili. Takže já jsem se prostě snažila na to najít...Prostě musela jsem se s tou situací nějak vypořádat.

T: Vy jste teda už před tím řekla, že jste ke konci kariéry využila nějaké to poradenství, můžete zmínit tuto zkušenost? Myslím mentálního kouče jste zmínila.

R: No já jsem hlavně začala pocíťovat to, že začínám být během toho sportu, při lyžování během závodu mít opravdu strach o zdraví. A ještě když jsem jezdila vlastně ty rychlostní disciplíny, tak to bylo velmi nepříjemné, takže z toho důvodu jsem vyhledala vlastně prvně pomoc, ale jak to tak většinou bývá - jakmile odkryjete nějaké, nějaký rádobý problém, tak zjistíte, že ta příčina je úplně někde jinde, takže ta spolupráce vlastně pokračovala i po tom ukončení kariéry a vlastně mi to i velmi pomohlo, že jsem že jsem možná tu situaci zvládla po psychické stránce trošku líp.

T: Jak konkrétně ta spolupráce vypadala? Řešili jste jenom to, jak se s tím vyrovnat jako psychicky?

R: Řešili jsme i reálné věci, řešili jsme vlastně v tu danou chvíli, já jsem byla opravdu zmatená, vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Takže to fungovalo tak, že ta mentální trenérka, Ona mi úplně neřekla samozřejmě co mám dělat, ale naváděla mě k tomu, abych sama našla prostě v sobě to řešení, co mám dělat, jak mám dělat, proč to mám udělat. Takže byla taková moje motivace a

taková ta podpora, že když mi bylo opravdu zle nebo úzko, tak jsem si s ní mohla spojit a byl tam nějaký takový jako plusový bod tady v tom.

T: A tady ten impuls vlastně vyhledat někoho takového přišel od vás? Sama jste si to zařídila nebo třeba svaz přišel jako s nabídkou?

R: Ne, ne, ne, ne, ne, bylo to z mojí strany, v té době, teďka už se to teda myslím si, že velmi zlepšilo, ale v té době to tady ještě u nás moc nebylo. Spíš se to bralo tak, když má vrcholový sportovec nějakého mentálního trenéra, tak to znamenalo, že má slabinu, že vlastně není dostatečně silný mentálně, aby ten sport mohl dělat. Takže jsem si to vlastně musela ustát sama, že nějakého mentálního trenéra chci a dost často to lidi nechápali, že mám nedostatek financí a ještě si hledám nějakého dalšího člověka do týmu, ale já jsem tam viděla velký význam, protože říkám no hodně mi to pomáhalo se vyrovnat celkově s tou situací.

T: Takže ten cíl byl, aby to prošlo nějak hladce abyste se s tím vyrovnala?

R: Abych se s tím vyrovnala a zároveň, když jsme se setkali, tak to bylo i z toho důvodu, abych prostě zlepšila svoji výkonnost a měla lepší výsledky, dosáhla prostě toho , toho maxima co co můžu na těch závodech.

T: Vy jste potom teda využila ještě duální kariéru. Jak jste se k tomu dostala?

R: Vlastně to byla taková trošku v uvozovkách náhoda. Protože jsem nějak řešila maily a blikl na mě e-mail z olympijského výboru, protože jakožto olympionici jsme byli všichni v té databázi, tak nám rozeslali nějakým newsletter a byl v tom e-mail ohledně právě tady té Duální kariéry. A já jsem nejdřív nevěděla vůbec co to je, ale byl tam vlastně kontakt, tak jsem jenom napsala o co se vlastně jedná, že bych možná něco takového měla zájem. No a tam mi řekli, že se mám zkusit spojit s jednou bývalou alpskou lyžařkou, která vlastně tu duální kariéru taky absolvuje nebo začala ten první ročník, ona měla ještě svoji aktivní kariéru, tak jsem jí jenom volala o co se jedná, tak tam jenom zhruba řekla, že jsem potom volala vlastně ona to měla na starost tu dobu Katka Neumannová, takže jsem Katce volala a ptala se na více detailů a vlastně oni ten rok i otevírali potom tzv. ročník, třídu a vlastně než, než jsem chtěla využít všechny možnosti co vlastně ta duální kariéra nabízí, protože mi to přišlo jako zajímavé i jako vlastní seberozvoj. Takže než, než ten ročník začal, tak jsem ještě využila, teď si přesně nepamatuju jak se to jmenuje, ale takový ten, ten test osobnosti kde vám vlastně vyjde, kdy vy odpovídáte na nějaké ty otázky a vlastně vám vyjde

jaký typ osobnosti jste, jestli jste spíše člověk týmový nebo spíše do jaké prostě jde do jakého typu práce byste se hodil, tak mi to takhle udělalo alespoň trošku představu o tom, co by se mohlo hodit no a pak začal ten ročník Duální kariéry nějaké to studium, které trvalo pokud se nepletu půl roku. Scházeli jsme se takhle každý víkend nebo ob týden a vlastně díky tomu jsem se seznámila s dalším sportovci, kteří třeba ještě sportovali nebo už ukončili kariéru a vůbec do nějakého toho podvědomí s olympijským výborem víc než jakožto sportovec, a vlastně i po tom ukončení. No já jsem vlastně vyjela dvakrát na akci právě přes olympijský výbor, takhle jako vyslaná jako slavný bývalý sportovec .

T: Tohle bylo po tom ukončení už?

R: To bylo vlastně to začalo nějak. No dejme tomu. Olympiáda byla v únoru 2018 tak tohle třeba začalo v létě 2018.

T: Jakou máte zkušenosti v kariérním poradenství? Můžeme probrat jednotlivě, ať už toho mentální kouče nebo mentální trenérku. Možná konkrétně asi tu část, kdy jste řešili to ukončení sportovní kariéry. Tak splnilo to vaše očekávání?

R: Určitě splnily...nebo očekávání, já jsem vlastně nevěděla, co mám čekat, já jsem hlavně nevěděla, jak z té situace jako se dostat nebo kam se posunout dál. Takže spíš to splnilo to očekávání v tom smyslu, že jsem se uklidnila a zjistila jsem, že se neděje nic hrozného a že opravdu takové situace budu v životě řešit ještě několikrát. Takže spíš ta mentální trenérka mě dostala do takové vnitřní pohody, že jsem začala situaci řešit právě s klidnou hlavou. I viz ten e-mail. Že jsem najednou začala vidět ty možnosti posunu kariérního, nebo kam vlastně se můžu směřovat dál, takže opravdu tam bylo v tom, že mě převedla z toho, z toho jednoho břehu aktivního sportovce na ten druhý břeh. Kdy vlastně ten sportovec se začíná začleňovat do normálního, normálního světa, když to tak řeknu. No a potom určitě bylo velmi zajímavé, ta nabídka z toho olympijského výboru a vlastně vyzkoušení si té osobnosti, vlastně jaký typ osobnosti jsem, na co se hodím, ač to člověk jako vnitřně ví. Tak to bylo zajímavé slyšet i v rámci nějakých jako studií. Takže to mi, to si myslím že je velmi zajímavé i jako pro běžného, běžného člověka, nejenom sportovce, že aspoň si trošičku udělá nějakou představu, co jsou jeho silné stránky, co jsou jeho slabé stránky, na co se velmi hodí a co naopak úplně ne. Takže to si myslím, že je dobrá věc. No a ta duální kariéra to si myslím, že spíš bylo dobré v tom určitě získání kontaktů, nějaká možnost seznámení se i vlastně s tím prostředím sportovním jinak než jakožto sportovec a vidět to zkusit z druhé strany. A jak to

vlastně ve sportu vypadá a vůbec získání kontaktů, jo že mi to opravdu otevřelo dveře do různých směrů.

T: Můžete srovnat třeba tu vaši situaci a spokojenost s životem předtím, než jste využila tuto pomoc, a potom?

R: Liší se to v tom, že jsem konečně měla nějaký směr. Před tím jsem prostě neměla žádný směr, před tím jsem byla strašně zmatená, vůbec nevěděla, kterým směrem se vydat. Když to potom už, už jsem začala konečně jsem tam viděla smysl, tak jak jsem viděla smysl v tom, že chodím na tréninky kvůli tomu, abych mohla závodit, tak jsem tady toto brala jakožto takový ten trénink před tím, než můžu někam se posunout dál.

T: Vy jste říkala, že jste se teda zaregistrovala na úřadu práce. Můžete objasnit tu situaci a poté říct, čemu se teda vlastně věnujete teď a jak dlouho jste k tomu šla?

R: No, já vlastně už v tom únoru, nebo v tom v tom lednu, kdy jsem to ukončila, já jsem si říkala 'dobrý, tak co budu dělat, co jako, co bych mohla tak asi dělat'. Takže jsem říkala 'fajn, tak celý život jsem se zatím věnovala jenom sportu, o tom vím nejvíc', a bylo mi na jednu stranu i líto... Věděla jsem, že nechci být lyžařský trenér, to jsem věděla, To mě jako vůbec netáhlo tímto směrem...Ale zase na druhou stranu mi bylo líto to, že vlastně celý život jsem platila peníze k tomu, abych se hýbala správně, abych sportovala správně a tak dále, tak jsem říkala 'Fajn, tak já to, co jsem získala, přirozeně můžu předávat nějak dál' a vždycky mě lákala jóga, tak jsem první se vlastně přihlásila na kurz instruktora jógy, který ale začínal až někdy v květnu. No a to jsem věděla, že už budu mít ukončenou vlastně pracovní smlouvu, takže vlastně nestihnu do té doby být certifikovaný lektor, abych mohla tu činnost jako vykazovat, takže jsem si ještě dala jednu přihlášku na fitness trenéra, což bylo jako kratší, kratší kurz a vlastně v tom období než jsem si tady ty certifikáty dodělala, tak jsem se musela přihlásit na úřad, nebo přihlásila jsem se na ten úřad práce, ale s tím, že jsem jako říkala, že, že už mám jako rozjeté nějaké kurzy a tak no, to jsem dostala trošku spráženo na úřadu práce, protože mi řekli, že úřad práce tady není od toho, aby nám a pomohl překlenout nějaké období, kdy nemáme práci, ale že se nám snaží najít práci, takže samozřejmě já jsem tam byla asi měsíc, možná dva na tom úřadu práce, ale během té doby jsem byla na nějakém pohovoru pracovním a v jednu chvíli jsem si myslela, že dobrý, že bych třeba zkusila nějakou recepční na hotelu, ale už v tu chvíli jsem věděla, že to úplně není můj směr, takže jsem potom se z úřadu práce odhlásila a přihlásila jsem se na živnostenský úřad a založila si živnost. No vlastně musela jsem se začít starat sama o sebe a platit zdravotní sociální a apod.

T: Pomohl vám třeba v tomhle ještě někdo, nebo jste všechno musela zvládnout sama?

R: Tak určitě tam jako byla podpora psychická ze strany blízkého okolí, ale, ale jinak jsem to musela zvládnout sama.

T: Vy jste si teda udělala toho instruktora jógy. Předpokládám, že je to teď vaše vlastně hlavní činnost?

R: Instruktora jógy a fitness trenéra. Ale pak jsem si během toho dodělávala ještě spoustu dalších různých certifikací, ale všechno zaměřena tímhle směrem. Pak jsem si dodělala vlastně, to byla další podpora z olympijského výboru, že během té Duální kariéry měli ještě programy, teda jestli to ještě funguje po covidové době, ale byl tam program, kdy oni podporovali bývalé sportovce právě v tom vzdělání a měli nějaký vyčlenění budget. A kdybyste si zažádali o nějakou podporu v rámci nějakého kurzu a měli jste vlastně vypočítanou dle nějaké vaší úspěšnosti během kariéry, jste měli vypočítanou jako výši té podpory. Takže já jsem takhle využila finanční podporu Olympijského výboru myslím na dva nebo tři kurzy. A právě jsem si díky tomu dodělala jeden drahý certifikát, vlastně DNS od profesora Koláře pro fitness trenéry. No a na tom vlastně jsem všem začala stavět, takže já momentálně se věnuji tomu, teda jednak jsem v jiném stavu, ale jednak ale jednak jako pracuju, že mám svůj vlastní sál. Já vždycky když se mě někdo ptá, co dělám, tak říkám že já jsem takový mezikrok mezi fyzioterapeutem a klasickým jako trenérem ve fitku, pro lidi, který prostě úplně moc neví, co znamená zdravý pohyb. Takže já jsem takový jako, že mám klienty ve stylu, kteří se chtějí hýbat zdravě a zároveň jako, anebo jsou po nějakém zranění a atd., no takže na že jsem zůstala toho sportu.

T: Jste teď spokojená s tím profesním životem?

R: Jako momentálně, když se na to podívám, tak jsem velmi spokojená s tím, co dělám a líbí se mi moje práce. A samozřejmě nevím, jak dlouho tady tu práci vydržím dělat. Ono to taky není úplně jednoduché, takže určitě vím, že instruktorem jógy ráda zůstanou i nadále. Co se týče těch individuálních cvičení, tak zatím vidím tu variantu že ano. Ale kdo ví, co bude za dva tři pět let. Takže uvidíme. Nechávám tomu otevřené dveře.

T: Našla jste něco podobného i teď v tom profesním životě, nějaký podobný hnací motor nebo třeba jiný?

R: Mám hnací motor ve zpětné vazby od lidí. No jako i v té józe i v těch individuálních cvičeních, kdy v podstatě za vámi přijdou ti klienti a dají vám zpětnou vazbu, že třeba díky cvičení s vámi přišli o bolest zad, což má devadesát procent lidí, anebo že prostě se jim opravdu zlepšil životní styl. Tak to jsou, to jsou vždycky pro mě ty nejlepší zpětné vazby a nejlepší hnací motor.

T: Jak vlastně tady ty všechny poradenské služby anebo ty vlastně finanční podpory ze strany olympijského výboru...Jak to vnímáte?

R: Velmi...Velmi pozitivně. Jsem za to opravdu moc vděčná, protože nebýt tady té možnosti, tak si myslím, že třeba některé ty kurzy bych si v danou chvíli ani nemohla finančně dovolit, viz třeba tuto dynamickou nebo DNS toho profesora Koláře, a celkově i takové to, že trošku ten sportovec cítí, že se na něho olympijský výbor nebo celkově na sportovní svět úplně nevyprdl, jo že to je fakt takové i příjemné vidět, že se vás snaží nějak podpořit i po tom sportu.

T: A věnujete se třeba ještě teď tomu lyžování?

R: No vlastně oslovila mě Česká televize, takže teďka druhou sezonu jsem dělala spolu komentátorku Světového poháru, takže, takže vlastně jenom díky tomu jsem u toho lyžování zůstala. Je pravda, že se mi ozvalo pár lidí, co se týče nějakého společného lyžování, a vlastně i s olympijským výborem jsem natočila nějaké instruktážní videa pro lyžování. Takže ano, i v tomto směru mi olympijský výbor vlastně otevřel dveře zkusit zase něco jiného.

T: A vnímáte tam třeba ještě něco, co při tom ukončování mělo ještě nějaký významný vliv?

R: Myslím si, že i můj, i můj postoj k věci, jako že jsem se rozhodla být otevřená všem možnostem a že jakmile by přišla nějaká nabídka nevím...vyzkoušet nějakou práci, nebo přesně tak vyzkoušet nějaký kurz, tak jsem na to kývla že ano, že si to vyzkouším, že ani nevím, co od toho čekat, takže díky tomu já jsem vlastně i s olympijským výborem vlastně jela tehdy na, byla vyslána do Soči na vysokou školu, jakožto zástupce za olympijský výbor. Pak jsem takhle měla ještě na cestu do Ženevy přes olympijský výbor, takže tam byly i nějaké diplomatické cesty v tomto směru. Pak přesně natočení nějakých instruktážních videí. Takže hrála tam velkou roli i to, že já jsem byla otevřená těm nabídkám, co mi chodily.

T: Co všechno se v souvislosti s tím koncem sportovní kariéry ve vašem životě změnilo?

R: A asi můj pohled na život jako ve stylu, že jsem si opravdu uvědomila, že ten sport v tom běžném životě není nic [smích]. Je to jako je to krásná historie moje, já jsem za to opravdu moc vděčná, že jsem měla tu možnost ten sport dělat, ale potom když se na to člověk podívá v tom reálném životě, tak už teďka mi to přijde vlastně ani ne skoro nereálné, že jsem něco takového dělala a úplně mi to přijde jako nějaký příběh už x let dozadu, a přitom to já zatím ještě furt pár let jenom.

T: Jste třeba v kontaktu pořád s bývalými kolegy, nebo trenéry vedením svazu a tak?

R: Minimálně, občas takhle s někým jako zkontaktujeme, potkáme, ale to spíš i z toho důvodu právě toho komentování té České televizi.